କମଲେଶ୍ୱର ପ୍ରସାଦ

ବନାମ

ପ୍ରଦ୍ୟୁମଞ୍ଜୁ ଅଗ୍ରୱାଲ (ମୃତ), ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ଏପ୍ରିଲ 2, 1997

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି.ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିନିୟମ:1972 ର ୟୁ.ପି. ଅଧିନିୟମ XIII - ଧାରା 21 (1) (a) -ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକତା -ଜମି ମାଲିକ ନିଜର ଯଥାର୍ଥ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ପରିସରକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି -ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନେଇ ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହାକୁ ବ୍ୟାହତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ -ଅପିଲ ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଯଥାର୍ଥ ଉପଯୋଗ ସମାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ କାରଣ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବା ତାରିଖରେ ଏପରି ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ହେଉଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତାରିଖ ।

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950:ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226, 227 -ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଛି -ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ - ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ।

1972 ର ୟୁ. ପି. ଅଧିନିୟମ XIII ର ଧାରା 21 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଏହି ସ୍ଥାନର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜୀବିକା ନିର୍ବାହର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାର କରି ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଜମି ମାଲିକ ନିଜର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ପରିସରର ଆବଶ୍ୟକତା କରୁନଥିଲେ । ଅପିଲ ଉପରେ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପସଂହାରକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ, ଜମି ମାଲିକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ

ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଘରମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଉ ତିଷ୍ଠି ରହିଲା ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣା ବିଚାରକୁ ନେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ଯାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ **226** ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରାଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକତା ସେହି ଦିନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେଉଁଦିନ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ **226** ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଉପଯୋଗରେ ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଡିକ୍ରିନାମା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ **226** ଅନୁଯାୟୀ ଚୂଡ଼ାନ୍ତତାକୁ ବାଧା ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ ।

ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1972** ର ୟୁ.ପି. ଅଧିନିୟମ **XIII** ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଏକ ସକ୍ଷମ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ଯାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବା ପରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ **226** ଏବଂ **227** ଅନୁଯାୟୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଘଟିଥିବା ଯେକୌଣସି ଘଟଣାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

2.1. ଜମି ମାଲିକ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ସେହି ସ୍ଥାନର ଆବଶ୍ୟକତା କରୁଥିଲେ, ଯାହା ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବାର ଦିନ ହେଉଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତାରିଖ ଯେଉଁଦିନ ଭଡ଼ାଟିଆ ପରିସରରୁ ଉଚ୍ଛେଦ ହେବାର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଥିଲେ।

2.2. ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସାୟ ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇପାରିବ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2576/1997 ।

C.M.W.P. ନଂ. 13903/1991ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 17.2.97 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଲଳିତା କୋହଲି ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଶ୍ରୀ ହାଲିଦା ଖାତୁନ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ପଟ୍ଟନାୟକ । ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 17.2.1997 ତାରିଖର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପିଲ କରିବାକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ । ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକ 1972 ର ୟୁ.ପି. ଅଧିନିୟମ XIII ର ଧାରା 21 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଏହି ସ୍ଥାନ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜୀବିକା ନିର୍ବାହର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଭଡ଼ାଟିଆ-ଅପିଲକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଭିତ୍ତିହୀନ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜସ୍ୱ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ବିଚାର କରି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଜମି ମାଲିକ ନିଜ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ପରିସରର ଆବଶ୍ୟକତା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୁଏ ତେବେ ଭଡ଼ାଟିଆ ତୁଳନାତ୍ମକ ଭାବରେ ହଇରାଣ ହେବେ । ଏହି ଉପସଂହାର ସହିତ, ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହେବା ପରେ, ଜମି ମାଲିକ ଏକ ଅପିଲ ଆଗତ କରିଥିଲେ । ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନଥିରେ ଥିବା ସମଗ୍ର ପ୍ରମାଣକୁ ପୁନର୍ବାର ତର୍ଜମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପସଂହାରକୁ ଓଲଟା କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏକ କପଡା ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାଇବାକୁ ହକଦାର କରେ । ତେଣୁ ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାୟର କରି ଏହି ମାମଲାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଯଥା ତାଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ, ଦୁଇ ପୁଅ ଏବଂ ବିବାହିତ ଝିଅଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ । ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ତରଫରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରିତ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଉ ତିଷ୍ଠି ରହିନାହିଁ,

ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶ ଏକ **ବିଚାରାଦେଶ** ଏବଂ ସେହି **ବିଚାରାଦେଶ** ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ବିଚାରକୁ ନେବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହେବା ଦିନ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିବା ସକ୍ଷମ ମଞ୍ଚ ଦ୍ୱାରା ସମାନ ଆବଶ୍ୟକତା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଜଣାପଡ଼ିବା ପରେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ତଦାରଖ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ **ବିଚାରାଦେଶ** ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ ମୂଳ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲ ଉପରେ ଉକ୍ତ ଚୂଡ଼ାନ୍ତତାକୁ ବ୍ୟାହତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଛେଦର ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେବା ପରେ, ଉକ୍ତ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଉ ରହିନାହିଁ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ଉଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଆହୁରି ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଧାରାବାହିକତା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣାକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପାଇଁ ନିଜର କ୍ଷମତାରୁ ବଞ୍ଚିତ ନୁହଁନ୍ତି, ଯାହା ନ୍ୟାୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ବିଚାରକୁ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ । ତଦନୁସାରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନ ନେଇ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଛେଦର ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଉକ୍ତ ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉଚିତ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ଉପରେ ଏକ ଚିନ୍ତିତ ବିଚାର କରିବା ପରେ

ଏବଂ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ରଖୁଛୁ ଯେ ଏହି ମାମଲା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ **ବିଚାରାଦେଶ** ଏବଂ ଏକ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଡିକ୍ରି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବା ପରେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଏବଂ 227 ଅନୁଯାୟୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଘଟିଥିବା କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରି ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଏବଂ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହା ପାଇଛନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିବା ଦିନ, ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତାରିଖ, ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ପରିସରରୁ ବାହାରିବାର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସାୟ ତାଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ କିମ୍ବା କୌଣସି ବଡ଼ ପୁଅଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇପାରିବ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଆମେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପଙ୍କ ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ହସ୍ତକ୍ଷେପକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ପାଉନାହୁଁ । ତଦନୁଯାୟୀ, ଅପିଲ ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ବିନା ।

ଜେ.ଏନ୍.ଏସ୍. ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।